

SYLVIE HASALÍKOVÁ

TEMNÉ ÚPLŇKY

VYDALO MEA2000 o. z.
© Všetky autorské práva
sú vyhradené.

ISBN 978-80-560-0175-2

SYLVIE HASALÍKOVÁ

TEMNÉ ÚPLŇKY

Grafická a technická spolupráce: Labai Emil, Ličko Michal
Edíci: Mladá Éra Autorův nového tisícročia - / MEA 2000 o. z. /

© Autorské práva vyhrazené
ISBN 978-80-560-0175-2

VĚNOVÁNÍ

Tato kniha je pro mě vzácná, protože je to má první vydaná kniha. Proto bych ji chtěla věnovat pro mě vzácnému člověku - Monice Hasalíkové, té nejlepší sestře na světě.

„Jsi přesně taková sestra, jakou si všichni přejí a já jsem neskutečně vděčná, že tě mám zrovna já!“

(autorka)

OBSAH

PROLOG	5
1. PRVNÍ DEN ŠKOLY.....	11
2. ZBYTEK RODINY.....	27
3. PŘEDVÁNOČNÍ NÁKUPY	55
4. KINO	80
5. TAKY JSEM TĚ RÁDA	100
VIDĚLA!	100
6. SILVESTR.....	117
7. PÁD	146
8. DÁMSKÁ JÍZDA	164
9. KOMPROMIS,	183
VZPOMÍNÁŠ?	183
10. ZAČÁTKY.....	206
11. MATĚJ A ANIMAL	232
PLANET.....	232
12. OSLAVA	254
13. NOV A ÚPLNĚK	280
14. ANNA	307
15. NEJHORŠÍ ZÁBAVA.....	336
16. RON.....	355
17. TY JSI VŽDYCKY	375
ČLOVĚK!	375
18. EVŽEN ONĚGIN	393
19. PEVNÁ PRAVIDLA	426
20. ZNAMENÍ.....	438
21. ZRADA	459
22. MUČENÍ.....	478
23. BOLEST	496
24. SCHOPNOSTI	518
25. NÁVRAT DOMŮ	539
EPILOG	560
ANOTACE	575

*Jiného?... Ne již. V světě ráda
nikoho nemohu mít já.
Tak si to prozřetelnost žádá...
Tak chtějí nebesa: Jsem tvá.
Můj celý život mi tě slíbil,
tys musel, musel přijít.
Tys ten, jenž Bohem seslán mi byl
až do hrobu mě chránit...*

Evžen Oněgin , Alexandr Sergejevič Puškin

PROLOG

Letěl jsem nocí jako vítr. Drápy jsem zarýval do promočené půdy, abych měl lepší odraz a větší rychlost. Znovu jsem si vzpomněl, v jakém nebezpečí je, co všechno by se jí mohlo stát. Každá myšlenka na ni mi pomáhala v rychlosti. Běžel jsem neuvěřitelnou rychlostí. Netušil jsem, že něco takového může tohle tělo dokázat. I když jsem začínal pochybovat o těle, všechno bylo v mojí mysli. Při dalším doskoku jsem v tlapě ucítil tupou bolest a po pár vteřinách jsem ucítil pach krve. Krvácely mi tlapy. Déšť mě šlehal do hlavy. V takové rychlosti dopadaly kapky mnohem bolestivěji než normálně. Každou další kapkou jsem dostával údery jako rány pěstí. Slyšel jsem ostatní, údery jejich tlap se ozývaly a duněly v zemi. Byli ještě daleko.

Běželi vši rychlostí, ale na moji neměli. Neměli takovou motivaci, ačkoli každý do jednoho byl rozhodnutý položit za ni život. Nikdo ale neměl takové pocity jako já. S ní bych umřel i já.

Nikdy v životě jsem neběžel tak rychle. Říká se, že chvíli před smrtí se před očima mihne celý život. Jelikož jsem byl tak moc vepředu sám, bylo jasné, že se blížím smrti přímo do ruky. Někdo by v tomhle případě neřekl smrt, ale spíše sebevražda. Mně se ale neukazoval můj život.

Já jsem viděl ji, mého anděla, můj život, mé všechno.

Po pohledu do jejích očí jsem znovu přidal. Báł jsem se, že myšlenkami na ni zpomalím, proto jsem si její obraz vymazal znovu z hlavy a přidal v rychlosti.

Poslední měsíce byly k ničemu, rozplynuly se vniveč. Jen kvůli ní jsem na ni přestal myslet, přestal jsem hlídkovat, musel jsem se spokojit s tlumočením ostatních, že je v pořádku. Nevěděl jsem, co poslední měsíce dělá, ani jak se má. Neviděl jsem její pohled, její obličej a ji celou. Neměl jsem daleko k zešílení.

Zatvrdil jsem se a uzavřel se více než obvykle. Nikdo si netroufl na mě promluvit, když jsem byl v takové náladě. A k čemu to bylo? K čemu? Stejně ji našli. A já se od ní neodpoutal, naopak. Báł jsem se o ni víc než obvykle. Bylo nemyslitelné, že bych to nestihl. Že bych tam nestihl dorazit včas. I v té rychlosti jsem ucítil jakési vnitřní vzlyky. Nedovolil jsem, aby se mi otřásala i tělo, zpomalilo by mě to. Uvnitř jsem se ale třásl jako malý kluk strachem. Konečně jsem ucítil vůni rybníka. Už jsem byl blízko. Znal jsem cestu nazpaměť, trefil bych tam i poslepu. Na hlídku jsme vždycky chodili lesem, netroufli bychom si mezi lidi, kvůli utajení. Teď mi to ale bylo jedno. Před sebou jsem zahlédl obrovský balvan. Plnou rychlostí jsem doběhl k němu a ani na vteřinu nezaváhal. Vší silou jsem se od něho odrazil do výšky. Tělo jsem směřoval k silnici a připravoval ho na dopad, který pro mě mohl skončit i smrtí. Jedno špatné šlápnutí a bylo by po všem. Několik sekund jsem letěl vzduchem, v obrovské výšce.

Naklonil jsem přední část těla a zatnul tlapy před dopadem. Čekal jsem na velký náraz, při dopadu. Levá noha nápor nevydržela a vyvrtla se. Spadl jsem přímo na čumák, ale bez zastavení jsem pokračoval. Bolest mi projížděla celým tělem při každém dalším kroku, ale nevšímal jsem si toho. Už jsem byl skoro u cíle – u jejího domu. Hněv, strach, bolest a stovky dalších emocí se ve mně mísily. Konečně jsem uviděl pouliční světla v ulici, kde bydlela. K cíli mi chybělo už jen několik desítek metrů. Doběhl jsem tam v dalších třech sekundách. Vybral jsem zatáčku do jejích uličky a tak-tak zastavil před brankou. V tu chvíli jsem ji konečně uslyšel. Telefonovala. Slyšet její hlas v tu zatracenou chvíli, bylo jako umřít a vzbudit se před nebeskou bránou. Tíha ze mě opadla a projevila se bolest. Teprve až když jsem zůstal sedět, prohlídl jsem si tlapy. Byly úplně zkrvavené. Dopřál jsem si další pohled do jejího okna. Za záclonou jsem viděl její siluetu.

Poprvé po tolika měsících jsem měl v srdci klid. Byla v pořádku, celá, nezraněná. A co bylo hlavní, neměla o ničem ani tušení. Od dlouhých světle hnědých vlasů se odráželo světlo pokoje, dokonce jsem rozeznal tenké světlé pramínky, které měla odmalička. Na tu dálku jsem sice její krásné modré oči neviděl, ale měl jsem je v hlavě. Dokázal jsem si je úplně přesně představit. Viděl jsem ji jen od pasu nahoru, protože stála a její malou postavu jsem do takové výšky nemohl zahlédnout celou.

Po několika minutách jsem slyšel dupot dalších nohou. Zaposlouchal jsem se a poznal osm těl a třicet dva nohou. Moje rodina. Nebylo tu žádné nebezpečí, teď už ne. Cítil jsem divoké, ale nikde tu nebyli. To už by se na mě vrhli. „Co je? Je v pořádku? Kde jsou?“ - ptal se mě táta už když ke mně dobíhali.

„Je v pořádku, je nahoře. O ničem neví.“

„A oni?“ - zeptal se bratr a skenoval okolí svým pohledem.

„Nevím, cítil jsem je hned, ale jsou už pryč. Kdyby tu byli, určitě by na mě zaútočili.“

„Jsi v pořádku?“ - zeptala se máma nejistě a prohlížela si mě od tlap až k hlavě.

„Je v pořádku.“ - vydechl jsem s velkým uspokojením.

„Já se ale ptám na tebe. Krvácíš.“

„To nic není.“ - viděl jsem její pohled.

„Vážně, mami, to bude v pohodě.“

„Mohli tě zabít. Ty ses mohl zabít!“ - vykřikla na mně máma.

„Myslím, že už je čas.“ - řekl jsem tátovi.

„Souhlasím.“

„My ne.“ - řekla Katka za sebe i za Pavla.

Přetlumočil jsem to Anně. Věděl jsem, že tá bude na mé straně. A nemýlil jsem se.

„Rozhodně je čas. Další selhání nemůžeme riskovat.“

„Dobře. Je čas jít blíž.“ - zavelel táta.

Máma s Annou se na mě podívaly. Viděl jsem v jejich očích smutek a bolest. To nejhorší mě teprve čekalo. Její blízkost...

1. PRVNÍ DEN ŠKOLY

„Hm...Ne! Krucinál.“ - natáhla jsem se po budíku a vypnula ho.

A je to zase tady. Šest hodin a já abych zase vstávala. Pomalu jsem se vyhrabala z postele, pobrala si věci a sešla dolů, do přízemí. Do půl sedmé jsem pobíhala po baráku a jako vždycky jsem nestíhala. Jakmile jsem vyběhla z domu, zjistila jsem, že nemám průkazku. Když jsem konečně doběhla na zastávku, autobus zrovna odjížděl. Naštěstí mě na poslední chvíli zahlídl (aby ne, když jsem máchala rukama na všechny strany) řidič. Vletěla jsem dovnitř a ještě skoro upustila tašku.

„Zase pozdě. Myslel bych, že aspoň první den to stihneš včas.“ - smál se mi zase řidič.

„Vždyť mě znáte, pane Vaněk. Já už jiná nebudu.“- vzala jsem si jízdenku.

„Dík, že jste počkal.“

„Jasný, já vždycky.“

Vděčně jsem se na něho usmála a šla si sednout na své místo dozadu (předposlední sedačka za řidičem).

Ještě , než jsem si sedla, něco mě zaujalo. Naproti mojí sedačce seděl nějaký cizí kluk. Nikdy jsem ho tu ještě neviděla. Vysoký asi jako já, hnědovlasý a modrooký. Už přes rok jsem jezdila autobusem sama asi s 15 děčkama, co jezdily do školy a školky, takže jsem ho postřehla okamžitě. Sedla jsem si a prohlídla si ho. Když se taky podíval, tak jsem začala házet nevhímáka. Nasadila jsem si Mp3, ale stejně jsem marně přemýšlela, jestli jsem ho už někde neviděla. Neměl ani rysy nikoho známého. Ve vesnici o počtu obyvatel asi kolem 120, plus minus pět, jsem opravdu musela okamžitě zaregistrovat nováčky.

Po pár minutách jsem si ho přestala všímat. Usoudila jsem, že bude u někoho na návštěvě. Vytáhla jsem si mobil z tašky a napsala:

- Třet'ák volá! Vstávat, Baru!!! - Barča, moje nejlepší kámoška.

Jedině s ní jsem ve škole a jediné s ní si rozumíme. Ostatní nás většinou pomlouvají, ale nám je to ukradené. V prváku jsem přišla do třídy mezi posledními a zjistila jsem, že zůstaly poslední tři místa. Jedno u vychrtlé blondýny, která si mě prohlížela a vůbec jí nevadilo, že ji vidím. Druhé bylo u kluka, který vykládal vtipy úplně cizím lidem a už tehdy mi bylo jasné, že bude jednou z vyčnívajících postav ve třídě. Třetí a poslední místo bylo u Barči. Úplně normální holka. Asi sto sedmdesát centimetrů vysoká, vlasy obarvené na tmavě fialovou, s odstínem dohněda a velké, upřímé oči. Nenechala jsem se pobízet, přišla jsem k ní a zeptala se, jestli tam má volno. Přikývla a dál mlčela. Sedla jsem si k ní a když po třech hodinách skončilo seznamování s novou školou, otočila jsem se k ní a seznámily jsme se. Od té doby jsme od sebe nebyly déle než víkend nebo prázdniny. A většinou i o prázdninách jsme se setkávaly někde na kafe nebo na oběd. Byla moje druhá půlka. Během chvilky přišla odpověď:

- Nenávidím tě, mohla jsem ještě chvíli spát. Ale už se na tebe těším! :) -

Usmála jsem se a teprve teď mi došlo, že já na ni vlastně taky. Chyběla mi ty dva měsíce.

Pohodlně jsem se usadila a poslouchala písničky.

Po hodině jsem konečně vystoupila z autobusu, přešla přes přechod a vydala se ke škole. Hned za přechodem se ke mně někdo přihnul a šel vedle mě. Podívala jsem se a byl to ten kluk z autobusu.

„Ahoj, ty jsi Verča, že?“

„Hm...ahoj, jo jsem. Ty mě znáš?“

„Jo, prý jsi taky na zdravotce. Já jsem nový a nevím, jak se tam pěšky dostanu. Nemohl bych s tebou?“

„Ty jsi taky na zdravotce?“

Přikývl.

„Aha, no tak pojď.“

„Já jsem Martin.“ - natáhl ke mně ruku.

„Veronika.“

No, docela divný se mu představovat, když už zřejmě ví, kdo jsem. Bylo pořád ticho, on zřejmě neměl v úmyslu začít, tak jsem se do toho pustila já, protože jsem tyhle trapné situace nesnášela.

„Ty jsi u někoho v Luboměři?“

„Ne, bydlíme tam. Přestěhovali jsme se o prázdninách. Myslel bych, že na tak malé vesnici se nesou novinky rychle.“

„No to sice jo, ale já moc drby nesbírám. Kde bydlíte?“
Klasika, moc vyzvídám. Ale co, přece nebudeme celou půlhodinovou cestu trapně mlčet.

„Máme dům na takovém kopci, jde na něj docela dobře vidět. Je tam samota a klid. A ségra bydlí v horní bytovce.“

„Aha.“

Oboje jsem věděla, kde to je. Z toho domu se před rokem odstěhovali Skřivanovi a v bytovce byly některé byty volné.

„Vy bydlíte ve dvojdomku?“ - zaujalo mě, jak to řekl.
Nebyla to otázka, bylo to konstatování. Byl si tím jistý, přesto to položil jako otázku.

„Jo, v tom zeleném?“

Zase bylo ticho. Nevěděla jsem ale na co se ještě zeptat, tak jsem už radši mlčela.

Po deseti minutách jsem se začínali blížit ke zdravce.

Před budovou už stálo několik lidí a pár z nich jsem poznala – spolužáci.

Došli jsme k nim a holky už pomlouvaly. No jo, viděly mě s klukem, to se jim ještě nikdy nepoštěstilo.

„Čau Veru.“

„Ahoj.“

Vešli jsme do budovy a hlasy venku nabraly na intenzitě.

„Nezavedla bys mě prosím tě ke třídní? Nějak se tu ještě moc nevyznám.“

„Jo, jasně.“

Cestou jsem mu ukázala i ředitelnu, kancelář a jídelnu.

Když jsem vyšla už sama ze sborovny, znovu mi zazvonil mobil.

„Jsme v somce, 3.lavice u dveří. B...“

Sešla jsem do prvního patra a vešla do učebny somatologie.

Bára už seděla na místě.

„Zdar Veruš, tak povídej. Co prázdniny, našla sis brigádu, co kluci, co doma? Povídej už.“

„Ahoj. Poslední měsíc ses skoro neozvala a teď se na mě vrhneš.“

Zahrála jsem to do směšného poznamenání, ale myslela jsem to upřímně. V červenci jsme se sešly několikrát, ale v srpnu ani jednou. Psala jsem jí asi pětkrát, pak jsem to vzdala. Vždycky když si našla chlapa, začala na mě trochu kašlat. Samozřejmě, že jsem to chápala, přítel je přítel, ale najít si hod'ku dvě na kamarádku snad nejlepší kamarádku nezabije.

„No já vím, ale až ti to všechno řeknu. Tolik se mi toho stalo, byli jsme v Itálii, no a prostě...“ - a už jela.

Ke slovu už mě nepustila. Dozvěděla jsem se všechno. Asi po dvaceti minutách přišla třídní a vedla se sebou i Martina, takže Bára na chvíli zmlkla.

„No, tak už se uklidníme! A pozdravíme se.“

Třída líně vstala.

„Posaďte se.“

Jakmile si všichni sedli, zase se udělal hluk.

„Zklidněte se! Už začala škola, většinou už je osmnáct let, tak se podle toho začněte chovat.“

Trochu se zklidnili, ale šepot bylo slyšet pořád.

„Chci vám představit vašeho nového spolužáka. Martin s vámi ode dneška nastupuje do třetíáku.“

„Martin a jak dál?“ - zeptal se největší machr třídy (samozřejmě ten, se kterým jsem nechtěla sedět v prváku).

„Sklidni hormon, Karásek.“ - ozvala se hned Bára a hodila na Martina oči.

Neřekla bych ale, že by si jí nějak extra všímal.

„Martin Voldán.“ - odpověděl Martin klidně.

Naštěstí ho třídní neztrapňovala vyzvídáním a hned ho posadila. Místo zbylo jenom před náma. Takže si sedl tam. Učitelka začala ty úvodní řeči, ale já přestala poslouchat, když říkala:

„Čili letos už budete mít všichni osmnáct let, a jak jsem řekla, měli byste se podle toho začít chovat. Navíc vám letos začíná praxe, takže toho budete mít hodně. Příští rok už máte maturitu, takže vám letos začínají galeje...“

Pokračovala, ale to už jsem nevnímala. Bára mi začala šeptat další zážitky, mě samozřejmě ke slovu nepustila. Stejně jsem jí neměla co říct. Nikde jsem nebyla, brigádu jsem nesehnala a byla jsem skoro pořád doma. Teda když jsem nešla ven s Ronem.

Vnímala jsem ji, ale zároveň jsem si prohlížela Martina. Byl asi o pár čísel vyšší než já a musela jsem uznat, že je velice pohledný. Takový ten typ, co se holkám vždycky líbí. Zrovna si sundával mikinu a mně neušly svaly, které se mu rýsovaly pod černým trikem. A to černá ještě hodně zakrývá. Netušila jsem, že je až tak dobře namakaný. Nevypadal na to.

Bára hned poznala, že ji nevnímám na sto procent.

„Hej! Země volá Veroniku! Posloucháš mě?“ - byla našťvaná.

Veronika mi říkala jenom, když jsem ji našťvala.

„Jo, proč bych neměla?“ - oči jsem rychle stočila na ni.

„Hm. Tak co jsem říkala?“

„Že jste byli na pláži a seznámila ses s nějakým Italem.“

Propichující pohled se změnil v normální a pokračovala.

„Ale kdybys ho viděla... Byl prostě perfektní.“

U slova perfektní jsem se zase ztratila.

Rajská nás tam dusila až do půl desáté. Chtěla ještě dýl, ale ukecali jsme ji na to, že nám jedou desítky autobusy. Takže nakonec povolila. Rozdala nám studijní průkazy a klíče od skříněk, pak nás konečně pustila domů.

Bára se z šatny vyřítila hned ven a křikla jenom:

„Valím na město, večer se ozvu, zdarec.“ - a byla pryč.

Takže jsem musela jít zase sama. Když jsem vyšla před budovu, stál tam Martin. Nevím, kde se ve mně vzala ta odvaha, ale vydala jsem se k němu a zeptala se:

„Jdeš na nádraží?“

Otočil se ke mně.

„Hm?“

Už teď jsem si připadala jako idiot. V tu chvíli mě napadlo, že to ráno byla jen přetvářka. Hned zase nahodil tu distingovanou masku a dodal.

„Ne, mám odvoz. Brácha mě bere.“ - hlavou kývl k cestě a pak se ostražitě podíval na mě.

Jakoby ze mě chtěl něco přečíst, ale já jsem to ignorovala a podívala se směrem, kam ukazoval. Blížilo se k nám modré auto. Modrá Octavie.

„Aha.“

„Chceš vzít?“ - vypadal upřímně, ale nevím proč, nevěřila jsem mu to.

„Ještě vezmem holky a jedem.“

Nechtěla jsem vzít, ale zase jsem byla zvědavá.

„Je vás tolik?“ - vůbec mi nebylo trapné, že vyzvídám.

„Jo, je nás hodně. Proto jsme chtěli větší dům. Tak chceš vzít?“

Vyhrkl to tak, že i kdyby v tuhle chvíli na mém místě byla Bára, rozhodně by taky odmítla.

„Ne, díky. Za chvíli mi to jede.“

„Tak ahoj zítra.“

„Ahoj.“

Už teď jsem mu záviděla ten luxus, že jezdí autem. To mně se nikdy nepoštěstilo. Musela jsem čekat dlouhé hodiny na autobus. Mezitím co odcházel, jsem se podívala na auto, ve kterém by teda měl být jeho bratr.

Chtěla jsem se otočit a jako vždy se vydat k nádraží, ale nějaký vnitřní hlas mi prikazoval, abych zůstala stát a dívala se na to auto. Připadala jsem si jako vyšetřovací jednotka.

Kam se na mě hrabe FBI?

Okýnka byla ale zavřená, takže jsem stejně neměla šanci něco vidět. Auto zastavilo, Martin k němu akorát došel a otevřel dveře spolujezdce. Sice jenom na krátký okamžik, ale zahlédla jsem ho. Martinův bratr. Tmavé vlasy a modré oči. I na tu dálku jsem viděla tu zvláštní barvu. Byly tmavě modré, hodně tmavé. Martin je měl mnohem světlejší.

Kdybych je teda měla srovnávat, ale byl to jenom okamžik, takže nemůžu úplně posuzovat. Nepodíval se na mě. Proč by taky, vždyť se neznáme. Jednu ruku měl na volantu a druhou rukou si zrovna nasazoval tmavé sluneční brýle.

Otočil hlavu dopředu a

v tu chvíli za sebou Martin zavřel dveře, takže jsem už víc neviděla. Auto se rozjelo a já jsem si uvědomila, že mi divoce buší srdce. Netušila jsem, proč se mnou jeden pohled udělal něco takového.

Když mě auto míjelo, slunce se mi odrazilo do očí.
Když jsem je znovu otevřela, na kratičký okamžik jsem zahlédla, o co se slunce odrazilo. O jeho brýle. Takže se zřejmě díval mým směrem. Přes tmavá skla jsem ale více zahlédnout nemohla. Když mě auto minulo, otočila jsem se a zahlédla, že ze dveří školy vychází tři nové prvačky. Všechny tři byly hnědovlasé a měly minisukně, takže mi okamžitě došlo, že se sice díval mým směrem, ale ne na mě. Díval se přímo za mě.
Musela jsem ale uznat, že byl moc hezký. Stála jsem tam s otevřenou pusou. Pak jsem se tomu zasmála. Ani jsem netušila, jestli to se mnou udělal Martin a ty jeho svaly nebo jeho bratr. Nakonec jsem nad tím mávla rukou a vydala se na nádraží. Loudala jsem se a na hodinky se podívala skoro na poslední chvíli. Na nádraží jsem to nemohla stihnout, takže jsem tak-tak doběhla na poslední zastávku, udýchaná a poslední, jako vždy. Naštěstí jel zase pan Vaněk.
„Teda, že se ti nechce do školy, to bych ještě chápal. Ale dobíhat i když jedeš domů, to můžeš jenom ty, Veroniko.“

„Díky, pane Vaněk.“

Usadila jsem se až vzadu a celou cestu poslouchala mp3.

Přemýšlela jsem o praxi. Letos mě čekala první praxe v nemocnici. Čím víc se to blížilo, tím víc jsem se začínala bát. Takže v nemocnici budu bývat každý týden ve středu a ve čtvrtek. Trochu jsem se těšila, ale víc jsem se bála. Celé dva roky jsme s Bárrou chtěly, aby už byl třetíák a my měly praxi a tím pádem méně školy, samozřejmě. Teď když to ale přišlo, klidně bych si ještě jeden rok teorie vzala. Když jsem vystupovala, byl zase pan Vaněk milý a zeptal se mě:

„Tak co škola? Pohodička?“

„Hnus, jako každý rok.“ - zašklebila jsem se a vystoupila.

„Tak ať se ti daří!“ - Vaněk na mě ještě stihl vycerit zuby v jeho osobitém smíchu a zavřel za mnou dveře.

Přikývla jsem, protože odpověď už jsem nestihla. Pomalu jsem se táhla do kopce a několik pohledů mi uniklo směrem k domu Voldánů.

Před domem jsem viděla modrou skvrnu, auto toho frajířka. Znovu jsem to chtěla ignorovat, ale pohled mi pořád utíkal k modré skvrně. Nedokázala jsem si to vysvětlit. Raději jsem zrychlila, abych už byla doma. Čekal mě jenom Ron, můj labrador.

„No ahoj, brouku. No jo, taky tě ráda vidím. Hodný pejsek.“

- pořádně jsem ho podrbala za ušima a šla do domu.

Najednou mě něco napadlo. Proč nejel Martin ráno taky autem? Všechny školy začínají první den v osm. Určitě jel jeho brácha taky na osm. A taky ty holky. Koho tím asi myslel? Že by sestry?

„Ale co, vždyť je to jedno.“

Umyla jsem nádobí, uklidila, uvařila, dala Ronovi nažrat a zavřela se s notebookem v pokoji. Ve čtyři jsem slyšela, že přijela mamka. Věděla, že jsem na netu, tak jenom pod schody zavolala:

„Jsem doma.“

„Ahoj.“ - ozvala jsem se jí a víc nic.

V šest mě zavolala a daly jsme si spolu káfé. Tatka dojel až v půl osmé, takže jsme si před osmou všichni hezky sedli k televizi a sledovali zprávy.

„Věděly jste, že se sem někdo přistěhoval?“

„Ne. Kdo?“ - ozvala se jenom máma, já jsem se radši nevyjadřovala, ale hned jsem zpozorněla.

„Máme v práci dva nové chlapy. Jsou odsud.“

„Něco málo jsem slyšela, ale nic určitého nikdo neřekl.

Mladí nebo starší?“

„No, ten jeden může být asi jak já a ten druhý tak kolem 20, možná víc.“

Mamka přikývla a víc se o tom nebavili. Jak říkám, nikdy se u nás drby neřešily.

Před spaním jsem přečetla Noc na Karlštejně (konečně jsem se dokopala ke čtení k maturitě, protože maturita se neodkladně začínala blížit a já jsem nic nepřečetla), hned potom jsem usnula.